No. 2990 Woensdag 5 Oct. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

NAAR DE NEW-YORKSE WERELDTENTOONSTELLING VAN 1939. Hier ziet men beeldhouwers bezig aan het kolossale standbeeld, dat een deel zal zijn van het grote federale gebouw van de New-Yorkse Wereldtentoonstelling van 1939. Het beeld stelt voor „Internal Protection", de man grijpt naar een tweepuntig zwaard, om de wet te verdedigen, voorgesteld door tabletten, en het Amerikaanse tehuis. Een vuurtoren en een zeilende schoener laten duidelijk zien, dat het gouvernement zijn eeuwige waakzaamheid uitoefent op de zee, even goed als op het land.

Het Rapport Verwey

8.

De Veiligheid.

Na de Volkshuisvesting volgt de Veiligheidswetgeving, een onderwerp waarop zeer zeker ook nog heel wat te doen valt. Het is nog maar een paar jaren geleden, dat de Directeur van Openbare Werken aan den Gouverneur het volgende schreef, naar aanleiding van de bezwaren ingebracht tegen een wijziging in de verordening, regelende het gebruik van stoomketels:

„Uit ambtelijke onderzoekingen is toch meermalen gebleken, o.a. dat somtijds de meest primitieve veiligheidsmaatregelen zijn verwaarloosd geworden en aan het gevaar voor mensenlevens minder waarde is gehecht dan aan materiële belangen van het bedrijf."

Een belangrijke prikkel om de veiligheid zo groot mogelijk te doen zijn, acht Verwey, de invoering van de ongevallenregeling, doordat de ondernemingen de geldelijke gevolgen van de ongevallen zullen hebben te dragen Maar dit is voor de verzekerde ondernemingen maar zeer betrekkelijk het geval.

Verwey voelt dan ook voor een codificatie en aanvulling van de veiligheidsvoorschriften.

Want er zijn heel wat regelingen, maar er is nog niet veel geregeld.

Verwey wijst er dan op, dat schepen, in Curaçao ouder materiaal gebruiken voor het laden en lossen, met name oudere slings of lussen, dan elders, omdat hier het toezicht minder streng is. De heer Verwey heeft de havenmeester verzocht [illegible] op attent te maken [illegible] deren, eveneens een minder welwillende houding aan te nemen tegenover verzoeken van hun kant. Met dat al is deze oplossing maar zo-zo, en blijft de wettelijke regeling van de materie gewenst.

Wij willen hierbij opmerken, dat het misschien mogelijk is, aan een verzekering tegen de financiële gevolgen van ongevallen enige voorwaarden omtrent de veiligheid te stellen (opvolgen der door de verzekering nodig geachte verbeteringen of anders niet verzekerd zijn, met de gevolgen van dien.)

Veiligheidsmaatregelen spreken nu eenmaal het levendigst als er onmiddellijk consequenties aan vastzitten; ook voor een assuradeur.

Tenslotte spreekt Verwey nog even over veiligheid op de weg en beveelt aan 't nemen van psychotechnische tests voor chauffeurs. Nu is psychotechniek het hoogtepunt geweest van de techniekvering: de psyche werd naar achter geschoven, de techniek, het mechanische overheerste.

Die tijd hebben we gehad. De psychotechnische test-woede vermindert. De [illegible]tte[illegible]ke tests, aan recruten voorgelegd, zouden aantonen, dat deze mensen van 19 jaar gemiddeld een ontwikkeling hadden van een kind van 11 jaar. In dergelijke gepreocupeerde onzin geloven we niet meer.

De tegenwoordige generatie gelooft in de psyche zonder en boven de techniek. Niet dat het reactievermogen van een chauffeur onbelangrijk zou zijn. Maar voor de veiligheid op de weg is de psychische toestand van den chauffeur van meer belang dan zijn technisch reactievermogen.

Veel effectiever zijn dan ook de cursussen van Veilig Verkeer voor de beroepschauffeurs, zoals die thans reeds plaats vinden. Maar niet alleen beroepschauffeurs vormen de mogelijkheid van gevaar op de weg. Iedere chauffeur is daar een deel van.

Het publiek wordt voor zover de regeling deugdelijk zal blijken te zijn, beschermd tegen schade, veroorzaakt door beroepschauffeurs (huurauto's en bussen). Deze chauffeurs zijn verplicht zich te verzekeren tegen aansprakelijkheid voor derden.

Maar als een bus door een Zondagsruiter gekraakt wordt, heeft de buschauffeur zelf niet de minste zekerheid van verhaal. Waarom een principieel onderscheid maken tussen de ene chauffeur en de andere, waar er hoogstens een gradueel verschil bestaat? Waarom een taxichauffeur wèl, een particulier geen verplichting opgelegd, terwijl de taxichauffeurs in het algemeen veel zuiniger op hun wagen zijn dan particulieren?

Betreffende de veiligheid op de weg ware derhalve wenselijk een algemene verplichting voor iedere auto om verzekerd te zijn tegen schade aan derden en wel in een polis, die een ruim risico dekt.

Voorts zou Veilig Verkeer zijn lessen [illegible]chure of folder aan [illegible]en verstrekken en [illegible] gevestigd kunnen houden op die kleine voorzorgsmaatregelen, die grote ongelukken voorkomen, o.a. door slagzinnen in de pers.

De arbeidstijd.

Het volgende onderwerp is getiteld „Arbeidsduur en winkelsluiting, Kinderarbeid, Vrouwenarbeid, Rechtspositie".

En het begint met te constateren, dat omtrent de arbeidsduur en winkelsluiting alleen maar bestaat de Winkelsluitingsverordening. Behalve van de winkel- en kantoorbedienden is Verwey geen wens tot beperking van de arbeid bekend geworden.

Hieruit mogen we veilig de conclusie trekken, dat Verwey in het geheel geen contact heeft gehad met het (Nederlandse) personeel der Curaçaose Scheepvaart Maatschappij, noch hun vakblad „Neptunus" onder de ogen heeft gehad. Immers als er één categorie werknemers is, waar de wens naar arbeidsverkorting leefde, dan is het de kring der C.S.M., al heeft nadien de invoering van het Pensioenfonds kalmerend gewerkt.

Afgezien van deze twee categoriën leeft de wens tot arbeidsduurbeperking inderdaad vrijwel niet; enerzijds omdat er niet meer dan normale tijden worden aangehouden, anderzijds, omdat de arbeiders zelf de voorkeur eraan geven over te werken. Dit laatste betreft n.l. de bootwerkers. De bootwerkers plegen zo enigszins mogelijk door te werken, (met slechts korte onderbrekingen als schafttijden) tot een boot klaar is. Daarbij komt, dat arbeid des avonds en des nachts, alsmede op Zondag, veel ruimer betaald wordt dan de gewone daguren.

Al zal het niet gemakkelijk zijn deze gewoonte in het havenbedrijf veranderd te krijgen, toch is het in het belang zowel van de scheepvaartmaatschappijen als van de havenarbeiders als langzamerhand het ploegenstelsel, en daarmee meer regelmatige arbeids- en rusttijden kon worden ingevoerd.

Om op de kantoor- en winkelbedienden terug te komen: een beperking van de arbeid op kantoren acht Verwey niet urgent. Uit het rekest, onlangs door Sceom over verschillende hierbedoelde punten gezonden aan Z.E. de Gouverneur, blijkt wel, dat het hier gaat om **bepaalde** kantoren en dat de meeste grote kantoren zich aan normale arbeidsuren houden.

De regeling van betaalde vacantie en van de voorwaarden van ontslag acht Verwey eveneens niet urgent, doch „te gelegener tijd zal daartoe kunnen worden overgegaan".

In dit verband moge de opmerking worden gemaakt, dat zeer veelvuldig de opvatting blijkt te leven, dat een werkgever gerechtigd is de werknemer op staande voet te ontslaan, mits hij het loon tot die dag uitbetaald. Dat is onjuist. Maar dergelijke ontslagen op staande voet komen herhaaldelijk voor. Dat zij echter uit de juristprudentie niet blijken, bewijst slechts, dat de kosten om gelijk te krijgen gewoonlijk hoger zijn dan het voordeel van de eis te zien toegewezen.

Wel urgent acht Verwey een nadere regeling van de arbeidsduur van het Winkelpersoneel. En hiervoor heeft hij dan ook een nieuw ontwerp Winkelsluitingsverordening met memorie van antwoord (? van toelichting) aan den Gouverneur voorgelegd.

Men weet reeds, dat de winkelbedienden het daarin voorgestelde teleurstellend vinden. Verwey stelt trouwens het probleem niet zuiver. Het gaat niet om de tegenstelling: winkeliers met personeel — concurrenten zonder personeel; doch het gaat om winkeliers die geneigd zijn hun zaak vroeg te sluiten — winkeliers **met en zonder** personeel, die daartoe niet geneigd zijn.

Daarom is het in het geheel niet nodig tot regeling van de arbeidsduur der winkelbedienden een zijdelings middel, n.l. de winkelsluiting, te hanteren.

Er bestaat immers een rechtstreeks middel: de vaststelling van de maximum arbeidstijd, die — om de winkeliers zonder personeel geen voorsprong te geven, (Verwey gaat ervan uit, dat die voorsprong er al is) — behoort te corresponderen met een Winkelsluitingsverordening.

De tijd van winkelsluiting kan een bediende koud laten, als hij toch maar een bepaalde periode behoeft te arbeiden. Maar de winkeliers mèt personeel hebben als gevolg van een arbeidsduurbeperking er alle belang bij daardoor niet ten achter te komen bij hun concurrenten zonder personeel en daarvoor o.a. behoort de Winkelsluitingsverordening te zorgen.

Verwey spreekt de wens uit dat kinderen van 13 — 19 jaar meer dan thans geschiedt, in scholen, huiselijke diensten en het bedrijfsleven zullen gaan werken.

Dat er voor afzonderlijke regeling van de vrouwenarbeid geen aanleiding bestaat, kunnen we onderschrijven; met dien verstande evenwel, dat terzake de gehuwde vrouw in overheidsdienst, waarover 't vorig jaar nog al te doen is geweest, de Amigoe reeds duidelijk 't daarin aan te nemen standpunt heeft weergegeven.

Thans zijn we aangeland bij het onderdeel „rechtspostie" van het onderhavige onderwerp.

Mr. S. W. v. d. Meer.

Herdenkingsrede van Z. Exc. Dr. H. Colijn

BIJ HET REGERINGSJUBILEUM IN DE NIEUWE KERK TE AMSTERDAM.

Het woord van den Psalmist, zo ving dr. Colijn zijn rede aan, waarin wordt gewaagd van gedachten, die zich binnen in ons vermenigvuldigen, geeft wellicht beter dan iets anders uitdrukking aan de gevoelens, die ons in deze dagen vervullen.

Veertig jaar is het geleden, dat in ditzelfde kerkgebouw een 18-jarige vorstin, onder inroeping van de hulpe van den Almachtigen God, het verbond tussen Oranje en Nederland plechtiglijk kwam vernieuwen. Een verbond dat, naar zijn vorm van deze tijd, in wezen nochtans bogen kan op een bestaan van niet veel minder dan 4 eeuwen, af en toe verbroken scheen, maar die juist daarna in hechtheid bleek te zijn toegenomen.

Is het dan te verwonderen, dat wij in deze dagen bij die geschiedenis van eeuwen verwijlen, dat wij in onze historie die wondere wegen Gods trachten te zien en met name, dat we de gebeurtenissen der laatste 40 jaren in onze geest laten voorbijtrekken? Om dán ook onzerzijds te zeggen: de gedachten vermenigvuldigen zich binnen in ons en we kunnen er slechts op onbeholpen wijze uitdrukking aan geven.

Als we in deze ure de regeringsjaren sinds 1898 trachten te overzien, dan worden we wel het meest getroffen door de tegenstellingen tussen het begin en het eind dezer 40-jarige periode. Tegenstellingen op bijna elk terrein van het leven, maar wellicht het meest opzienbarend op internationaal gebied.

Ongetwijfeld, ook tegen het einde der 19de eeuw waren er allerlei moeilijkheden in de wereld, maar als we in een vergelijking treden tussen de algemene wereldtoestand in 1898 en dien van het jaar 1938, dan kan men de kleuren op zijn palet voor 1898 bijna niet licht genoeg en op dat voor 1938 nauwelijks donker genoeg nemen om de tegenstellingen naar waarde te doen uitkomen.

Al had ook de 19e eeuw haar kleinere en grote botsingen gekend, toen zij ten einde neigde was er een opmerkelijk streven naar bevordering van internationale samenwerking merkbaar, waartegenover in onze dagen, ondanks ene met groot vertrouwen begroete opzettelijke organisatie dier samenwerking, van nagenoeg niets dan mislukking valt te gewagen.

Is 1898 een jaar waarin de vredesklanken overheersend waren, 1938 geeft ons een wereld te zien, die vervuld is van oorlogsrumoer en oorlogsvrees.

In 1898 over het algemeen nog een vrij bevredigende vrijheid van goederenverkeer, welke zoveel heeft bijgedragen tot bevordering van de welvaart der volken; in 1938 al sinds jaren een ononderbroken strijd op economisch terrein met daaraan gepaarde bemoeilijking van het goederenverkeer en daaruit voortvloeiende welvaartsvermindering der volken.

Niet minder trekken de staatkundige veranderingen, met name in Europa, de aandacht. Staten, die hun bestaan met eeuwen berekenden, werden uiteengescheurd; nieuwe staatkundige eenheden bestonden. Vorstenhuizen, welker naam ons de eeuwen door tegenklonk, werden terzijde gesteld. De monarchale regeringsvorm, in 1898 in Europa nog vrij algemeen, maakte sindsdien in een aantal landen plaats voor de republikeinsen.

Het parlementaire stelsel, dat vooral sinds het midden der 19e eeuw opgeld deed, was in 1898, hoewel hier en daar reeds zwakke plekken tonend, nog onaangevochten; in 1938 heeft het in onderscheiden landen zijn plaats moeten ruimen voor een meer autoritaire regeringsvorm. Alleen de werkelijk constitutionele monarchie heeft de stormloop op het parlementaire systeem ten volle kunnen weerstaan.

Ook in de algemene geestelijke gesteldheid der mensheid steekt het einde dezer 40-jarige periode niet gunstig af tegen het jaar 1898. Al was ook destijds afwijking van de in een christelijke levensbeschouwing gefundeerde begrippen niet zeldzaam, de traditie hield toen ten minste nog veel staande, dat thans zonder bedenken ter zijde wordt gesteld.

De geweldige vierjarige volkerenworsteling, die de scheiding bracht tussen het betrekkelijk rustig verleden van voor 1914, met zijn vrij goed geordende internationale verhoudingen, en de na-oorlogse verwarring op bijna elk terrein van het leven, werkt nog dagelijks na in de daling van het peil der internationale moraal. Door de samenhang der volken is ook Nederland niet vrij gebleven van de invloed dezer schokkende gebeurtenissen en het is een schrale troost, dat niet wij de krachten ontketend hebben, die verantwoordelijk gesteld moeten worden voor de ontwikkeling der toestanden, zoals die in de loop der laatste kwart eeuw zijn geworden.

Indien men zich op een dag als deze uitsluitend zou moeten beperken tot een vergelijkende schets van de algemene toestand in de wereld van heden met die aan het einde der 19e eeuw, dan zou metterdaad getuigd moeten worden, dat het slot van de 40-jarige regeringsperiode van Uwe Majesteit met wolken en donkerheid omgeven was; althans indien we dat slot zien in de betrekkelijk nog lichtende glans van het jaar 1898.

Maar gelukkig is er plaats voor een andere visie. We willen heden onze feestelijke stemming niet laten beinvloeden door alléén maar te letten op wat de werled om ons heen te zien geeft; we willen ook acht slaan op de plaats die Nederland temidden der volkeren inneemt.

En dan herinneren wij ons allereerst het woord uit Uwer Majesteits proclamatie bij de troonsbestijging geuit, dat Zij de eerbied voor de Nederlandse naam en de Nederlandse vlag begeerde te bevestigen, om er dan onmiddellijk met innige verheuging op te wijzen, dat dit Koninklijk woord ten volle in vervulling is gegaan.

Nog is de wereld de kloeke daad niet vergeten om den bejaarden president Krüger, toen een langer verblijf in zijn strijdend vaderland voor hem niet meer mogelijk was, door een Nederlands oorlogsschip naar Europa te doen overbrengen. En evenmin behoeven we er het oog voor te sluiten, dat het de Nederlandse regering was, die in die dagen tenslotte het initiatief genomen heeft, om, langs de weg van bemiddeling, aan het stamverwante volk de vrede te brengen, toen elk uitzicht op handhaving der onafhankelijkheid moest worden prijsgegeven.

Ook de correcte houding van Nederland tijdens de wereldoorlog heeft, na de bekoeling van de hartstochten, de waardering gevonden, die zij verdiende. De Nederlandse naam en de eer van het land werden, in die zo bijzondere moeilijke tijden, ongerept gehandhaafd.

Het valt wat moeilijker te spreken over onze eigen dagen, maar dit mag toch gezegd, dat bevoegde beoordelaars in het buitenland, kennende de moeilijkheden waarmede wij te worstelen hebben, steeds met lof gewagen van de taaie vasthoudendheid van ons volk in dagen van tegenspoed en zijn gezond inzicht in de middelen om aan die tegenspoed het hoofd te bieden, prijzen. Er is dan ook geen twijfel mogelijk over het antwoord op de vraag of de eerbied voor de Nederlandse naam en de Nederlandse vlag door Uwe Majesteit metterdaad bevestigd is geworden. Zo ooit, dan is hier het „Je maintiendrai" in vervulling gegaan.

Hiermede houdt ook verband de bijzondere belangstelling door Uwe Majesteit steeds aan de dag gelegd voor de weermacht van de Staat. De grondwettelijke eed bij de inhuldiging afgelegd, gewaagt van de bewaring en verdediging van de onafhankelijkheid en het grondgebied van het Rijk. Met name in onze dagen vordert zulks de instandhouding van een weermacht, die van de persoonlijke en geldelijke kracht der natie het uiterste verlangt wat zij geven kan. Ook daarmee is de eerbied voor de Nederlandse naam en de Nederlandse vlag op het nauwst verbonden. Dat we eerlang in staat zullen zijn aan onze verplichtingen te dien aanzien te voldoen, danken we mede aan Uwer Majesteits onverflauwde belangstelling in alles wat de plicht en de eer van het land vordert.

Zo is er dan, ondanks alle verwarring en moeilijkheid in de wereld, zelfs internationaal reden tot bijzondere voldoening indien we de plaats van Nederland te midden der volken in dit tijdsgewricht in beschouwing nemen. Wat ook op internationaal gebied veranderd moge zijn, de eerbied voor de Nederlandse naam en voor de Nederlandse vlag zijn in deze 40 jaren bevestigd geworden en het is, voor zoveel de buitenlandse waardering betreft, zelfs geoorloofd aan 1938, in vergelijking met 1898, de erepalm toe te kennen.

De voldoening die we mogen koesteren als men let op de plaats van Nederland in het internationale verband, gaat over in stille bewondering, indien men de blik laat gaan over de vooruitgang, die in deze 40 jaren binnen het Koninkrijk viel waar te nemen.

Allereerst ene in de Westerse landen ongeëvenaarde groei der bevolking (1), bevorderd door een voortreffelijke zorg voor de volksgezondheid (2) en gedragen door een even voorbeeldige zorg voor de volkswelvaart.

De belangstelling voor de landbouw riep ene sterke verhoging van de bodemproductie in het leven (3).

Op industrieel terrein valt in deze 40 jaren bewonderenswaardige vooruitgang te vermelden. Talrijke belangrijke ondernemingen zijn ontstaan; andere groeiden uit tot tevoren ongekende afmetingen. Deze industriele bedrijvigheid heeft ertoe geleid, dat thans het aantal industriearbeiders in ons land ruim dubbel zo groot is als 40 jaren geleden.

Van de bloei van de handel getuigt het feit, dat de totale goederenverplaatsing over de grens — te water èn te land — van 1898 tot 1937 is gestegen van bijna 40 tot tennaastenbij 150 millioen ton.

Opmerkelijk is ook de zorg voor het verkeerswezen geweest. Aan verbetering onzer rivieren, der kanalen en kanalisatie is in deze 40 jaren [illegible] door het rijk een bedrag van rond 300 millioen gulden besteed geworden. En hoewel, zoals ieder Nederlander dagelijks kan waarnemen, de ontwikkeling van het wegennet nog steeds voortgang heeft, hebben de openbare lichamen, hoofdzakelijk gedurende de laatste jaren, aan landwegen en bruggenbouw reeds niet minder dan rond 350 millioen ten koste gelegd. Dat dit ook voor het verkeer te water en te land van ongemene betekenis is geweest, blijkt o.m. uit het feit, dat onze zeegaande vloot, ofschoon gedurende de crisisjaren niet onbelangrijk ingekrompen, thans nog ongeveer 5 maal zo groot is als bij de troonsbestijging in 1898. Het blijkt mede uit de ontwikkeling van het motorverkeer op de weg. (4).

Wie over het verkeerswezen spreekt, kan bezwaarlijk zwijgen over de lucht, dus over de radio en het vliegwezen.

Het is alweer het jaar der troonsbestijging, dat de eerste beginselen te zien gaf van de ontwikkeling van het radioverkeer. Het was in dat jaar, dat Marconi zijn eerste permanente stations bouwde en daarmee een afstand van nog geen 25 K.M. overbrugde. En thans telefoneren we met Indië en horen we in onze huiskamers — er zijn niet minder dan 700.000 ontvangstapparaten aangegeven — de meeste zendstations der wereld.

Eenzelfde tot verbazing stemmende wikkeling zien we bij de luchtvaart. In het begin van Uwer Majesteits Regering

(Vervolg op pag. 4).

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

De hele wereld is nog vol van de Münchener-overeenkomst en de gevolgen van dien, het binnentrekken der Duitsers in het Sudeten Duitse gebied, wat overigens verloopt in de grootste orde. Hitler is zelf Maandag plechtig Eger binnengetrokken, gelijk hij indertijd ook gedaan heeft in Oostenrijk.

En in zijn onmiddellijk gevolg was Henlein, de nieuwe benoemde Duitse commissaris voor het nieuwe gebied.

We vernamen dezer dagen juist, dat het voornaamste katholieke blad in Weenen de Reichspost opgehouden heeft te bestaan. Een waarschuwing in dezer dagen voor de Sudeten, die bijna allen katholiek zijn, hoe ze met de Duitsers, voor hun godsdienstige opvattingen het paard van Troje hebben binnengehaald.

Na de successen der Duitsers heeft ook de actie van Polen succes gehad en is ook het Teschengebied afgestaan. Even zo wordt thans van Hongaarse zijde een sterke actie gevoerd voor hun minderheid.

Volgens laatste berichten zouden daarover onderhandelingen zijn geopend.

Het blijkt thans dat in Engeland, binnen het ministerie een sterke oppositie geweest is tegen het beleid van Chamberlain n.l. bij de Engelse minister van marine Duff Cooper, die dan ook momenteel zijn ontslag heeft genomen.

De koning van Engeland heeft een boodschap gedaan aan zijn volk en een nieuw Europees tijdperk van vrede aangekondigd. Er gaan dan ook stemmen op van te sluiten verdragen tussen de 4 mogendheden, regeling van de Spaanse kwestie, erkenning van het Italiaanse Imperium en Duitse koloniën enz., enz.

De toekomst zal leren of we optimistisch kunnen zijn!

Er zijn ook in de laatste jaren nog zoveel verdragen geschonden, dat we wel wat sceptisch moeten zijn.

Waar we hier vandaag bijzonder de aandacht op willen vestigen, is dat met de Münchener conferentie, de Volkenbond feitelijk de doodsteek gekregen heeft, in zover er tenminste nog leven in was. In verband hiermee willen we wijzen op een onlangs verschenen brochure van de hand van jhr. mr. O. van Nispen tot Sevenaer, getiteld: „Is het lidmaatschap van de Volkenbond een gevaar voor de kleinere mogendheden?"

Deze brochure verdient thans wel heel bijzondere aandacht. Deze oud-gezant heeft een meer dan gewone studie van internationale vraagstukken gemaakt, hetgeen reeds hieruit kan blijken, dat hij na het behalen van de doctorstitel in de rechtswetenschappen te Leiden, zijn studiën aan de Universiteit van Ryssel, Freiburg (Zw.), Wenen en Cambridge voortzette. Van 1915 tot 1926 was hij buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister bij de H. Stoel, daarna twee jaar te Wenen en vervolgens gedurende vijf jaar n.l. tot September 1933 te Brussel.

Jhr. Van Nispen tot Sevenaer schreef de genoemde brochure nog vóórdat hij het voorzitterschap aanvaardde van de commissie, welke door de R. K. Staatspartij onlangs werd ingesteld, om haar in zaken van buitenlandse politiek van advies te dienen.

Uit het bovenstaande blijkt voldoende, dat hier een man van groot gezag aan het woord is, wiens adviezen van bizondere waarde zullen zijn bij het bepalen van de lijnen, welke volgens de R.K.S.P. bij het buitenlandse beleid dienen te worden gevolgd.

De brochure draagt een uitgesproken polemisch karakter en bestaat voor een groot deel uit een requisitoir tegen de Volkenbond en een waarschuwing omtrent illusies, die daaromtrent nog zouden kunnen bestaan. Speciaal wordt door den schrijver aan het begrip „collectieve veiligheid" in dit verband elke realiteit ontzegd.

Hoewel de Nederlandse Regering hiervan, zoals reeds herhaaldelijk bleek, ten volle is doordrongen, zo is het toch goed, dat in deze brochure de Volkenbond en haar politiek aan een scherpe analyse werd onderworpen, daar thans het vraagstuk aan de orde is, welke houding de Nederlandse Regering tegenover de Volkenbond moet aannemen en of de huidige verplichtingen van het Volkenbondsverdrag geheel of gedeeltelijk gehandhaafd moeten blijven.

De „Tijd" neemt de conclusie van het historisch overzicht, dat de brochure geeft, als volgt samen:

„De bepalingen van het Bondsverdrag, met name de vitale artikelen 16, 18, 19, 21, en23, zijn in de loop der jaren op de meest willekeurige wijze toegepast of liever geschonden; door talrijke militaire allianties is de Bond ontaard en verpolitiekt; de kleinere leden moeten de gevolgen dragen van de politiek der groten, waarop zij feitelijk geen invloed hebben; de Bond heeft de morele devaluatie in de internationale politiek bevorderd door het eigen statuut niet toe te passen en geen genoegzaam strenge voorwaarden te stellen voor de toelating van nieuwe leden; de toepassing van economische sancties, voorzien in het Bondsverdrag, tegen een grote mogendheid is onmogelijk, wanneer men de bereidheid tot oorlog uitsluit (het onderscheid tussen economische en militaire sancties is op zichzelf een merkwaardig blijk van psychologisch onbegrip); de grote mogendheden alleen willen strijden voor hun strikt eigene vitale belangen."

Inderdaad een indrukwekkend requisitoir!

Volgens den schrijver bestaan de beide meest gevaarlijke verplichtingen van het Volkenbondspact niet meer. Deze zijn het deelnemen aan economische sancties en het verlenen van doortocht.

Hiervoor haalt de schrijver twee argumenten aan, n.l. de z.g. voorwaarde „rebus sic stantibus", volgens welke in geheel veranderde omstandigheden verdragsverplichtingen komen te vervallen en het beginsel der wederkerigheid, waardoor de ene verdragspartij zich van haar verplichtingen kan bevrijden, wanneer de andere partij daarbij in gebreke blijft.

Zoals bekend heeft de Nederlandse Regering tegelijk met die van zes kleinere staten zich ten aanzien van het befaamde art. 16 reeds uitdrukkelijk vrijheid van beslissing voorbehouden. Dit werd gemotiveerd door de onvoldoende en inconsequente toepassing van het Volkenbondspact, waarbij inderdaad de beide genoemde motieven in het spel waren.

Daarin is feitelijk door de conferentie der Oslo-staten te Kopenhagen geen verandering gekomen; alleen zal de Volkenbond verzocht worden de geschetste stand van zaken te erkennen. Maar zelfs indien de grote mogendheden een afwijzende houding zouden aannemen, dan nog — zo verklaarde onlangs de Zweedse Minister van Buitenlandse Zaken, Sandler, zou dit standpunt der Oslo-staten niet wijzigen.

Het falen van de Volkenbond is nog onlangs zeer sterk gebleken, toen Bulgarije door het verdrag van Saloniki volkomen rechtsgelijkheid heeft hernomen, zij het ook dat deze geste nog aan nadere goedkeuring zal worden onderworpen.

Maar thans wel het allerduidelijkst, nu eerst Engeland door het zenden van Runciman en tenslotte door het optreden der vier mogendheden, aan de bond ontnomen werd de Sudeten-Duitse kwestie, die feitelijk onder de Volkenbond ressorteert.

Zo heeft men dan ook o.i. te aanvaarden, dat de Volkenbond, wat haar voornaamste doelstelling betreft, heeft afgedaan, waaruit naar wij hopen, de Nederlandse Regering spoedig de noodzakelijke consequenties zal trekken, zonder dat wegens het nuttige werk van de Volkenbond op ander terrein, het strikt nodig is, dat Nederland het lidmaatschap van de Volkenbond opzegt. Er zijn trouwens andere wegen, langs welke het zo vervallen deel der internationale samenwerking kan worden voortgezet en waarop wij nog nader zullen terugkomen.

Maar de omstandigheden hebben duidelijk geleerd, dat de wereld voor de Volkenbondsgedachte in haar gehele omvang thans nog niet rijp is.

Een West-Indische Agent van een Verzekerings Assurantie Maatschappij wint een prijs.

De Crown Life Insurance Company uit Toronto, Canada, heeft Mr. Gabriel Gonsalves, haar Agent in West Indië buitengewoon onderscheiden door hem de Presidents Cup toe te kennen voor het tijdvak dat 25 Juni 1938 ten einde liep.

De toekenning geschiedde niet naar keuze — ze werd aan die Official geschonken, wiens afdeling het beste en grootste aantal assuranties opleverde, daarmee het streven van de Maatschappij typerend om een levendige wedijver onder haar Agenten te bevorderen. Mr. Gonsalves' succes kan als een in het oog lopende prestatie beschouwd worden, aangezien het de eerste gelegenheid is, waarbij de prijs aan een Agent van de West-Indische Afdeling werd toegekend.

JAAR-VERKOOP.

Men raamt dat door zijn energie en talent de gebieden onder zijn beheer bijna £ 400.000 aan assuranties hebben opgebracht tijdens het afgelopen jaar — een voortreffelijk bewijs, dat de assurantie contracten van de Company buitengewoon belangwekkend en voordelig zijn en het grootste genot bieden aan Houders van Polissen.

Maar die prestatie is nog meer opmerkenswaardig als wij vermelden, dat, daar de Company over de gehele wereld werkt, Mr. Gonsalves concurreerde tegen Agenten van gebieden groter dan die van hem.

Bij een diner in het Royal York Hotel te Toronto, dat aangeboden werd door de Crown Life Insurance, waren o.a. aanwezig Mr. G. Gonsalves, Mr. C. I. Gonsalves en Mr. Joe Gonsalves, allen op Curaçao en Aruba welbekend. Het diner werd voorgezeten door den Heer G. Howard Ferguson, President van de Crown Life Insurance Co., en de controleur Wadsworth, plaatsvervanger van de Mayor Day van Toronto als vertegenwoordiger van de stad Toronto.

Den Heer L. J. Simpson, M. D. Minister van gezondheid in het Ontario Gouvernement was als vertegenwoordiger van de Provincie aanwezig. De Heer E. L. Patenaude uit Quebec, stelde een toast in op de welwillendheid en de samenwerking, die beantwoord werd door den Heer Jan A. Mackenzie, Minister van Defensie in het Ottawa Gouvernement.

Onder de vele toast die bij deze gelegenheid werden uitgebracht, mogen we die van den Heer G. I. Gonsalves wel memoreren, welke werd uitgebracht op de gezondheid van onze welbeminde Koningin Wilhelmina.

Bovenstaande foto is genomen bij de overhandiging van de Presidents Cup aan Mr. G. Gonsalves, door den Heer H. G. Howard Ferguson.

Wij feliciteren hierbij Mr. Gonsalves met zijn groot succes en bieden hem onze beste wensen voor de toekomst.

Hoe Voetballers zelf kunnen trainen.

Trainen wil zeggen: oefenen en nog eens oefenen, het spelen en het jongleren met de bal om vertrouwd te raken met al zijn capriolen. Hoe meer men het doet, hoe bedrevener men er in wordt. Of zou men denken, dat al die perfecte techniekers, die balkunstenaars, het meesterschap over de bal zo maar is aangewaaid? Natuurlijk heeft de een meer dan de ander de aanleg er voor gehad, maar het oefenen heeft geen enkele kunnen missen. En men behoeft er niet aan te twijfelen, dat de beste technische onderlegden ook het meest geoefend hebben en het nóg doen. Op het gebied van techniek is men nooit volmaakt en zou men de oefeningen achterwege laten, dan zou men ook onmiddellijk de achteruitgang daarin merken.

Voor het krijgen van een grote balvaardigheid is direct geen leiding nodig. Al doende leert men en de „feeling" doet de rest. Anders zou het ook niet mogelijk zijn, dat er al van spelers zijn, die nooit onder leiding hebben geoefend en toch een baltechniek bezitten, die velen hen benijden.

De voetballers op zo'n zomer-avond kan men gevoegelijk in drie categorieën onderverdelen. Categorie no. 1, welke blijk geeft van een goede alzijdige ontwikkeling. Voor deze is het regelmatig oefenen noodzakelijk, om de fijne puntjes te behouden, zo mogelijk nog te verbeteren. Categorie no. 2, welke op bepaalde onderdelen een grote vaardigheid demonstreert, maar daarnaast op andere punten min of meer stuntelt als beginnelingen. Categorie no. 3, welke elke natuurlijke aanleg mist en het nooit leert. Voor zover deze het voetballen alleen beschouwen als een lichamelijke, gezonde ontspanning, is er tegen hun ballenschopperij geen enkel bezwaar.

We willen het in dit stukje echter speciaal even hebben over categorie no. 2, omdat voor haar de zelf-training op de zwakke punten zo bij uitstek nuttig, ja noodzakelijk is. Ter illustrering zullen we in een bonte mengeling een paar voorbeelden daarvan noemen.

Er zijn tal van spelers, die uitgesproken één-benig zijn, andere, die het „verkeerde" been zo half en half kunnen gebruiken, maar dit alléén doen in uiterste noodzaak, omdat zij zich op dit onderdeel niet vertrouwen. Dergelijke spelers kunnen een vol uur en langer op een doel staan trappen, waarbij zij in negen en negentig van de honderd gevallen uit gemakzucht het „goede" been gebruiken. Wat is er nu toch op tegen en wat voor moeite kost het, dat b.v. rechtse spelers op de linkerhelft gaan staan (linkse spelers natuurlijk omgekeerd) en dan een tijd uitsluitend of bij voorkeur met het linkse been trappen. Het voordeel hiervan is niet alleen, dat men na een paar maanden tot de ontdekking zou komen, dat men op dit zwakke onderdeel geweldige vorderingen heeft gemaakt, **maar daarnaast leert men ook gemakkelijker van lieverlede het lichaam aan een** andere wending te gehoorzamen en tegelijk de bal onder een andere hoek te nemen. We hebben vroeger zelf er veel nut van gehad de bal te nemen — hetzij rechts, hetzij links — zoals hij ons toekwam. Als men dat alléén reeds deed, dan zouden we reeds veel hebben gewonnen!

Koppen! Een zwak onderdeel van velen, ook bij ons. Neemt met een, twee of meer makkers een bal, zoekt een vrij gedeelte van het veld op en oefent een kwartier. Kijkt goed naar de bal met de ogen open, probeert met het hoofd te **slaan** en tegelijk de bal te **plaatsen**, leert de bal in de lucht te „**timen**" door op het gunstigste moment hoog op te springen. Koppen, goed koppen is een kwestie van durf en om die durf eigen te maken is het nodig, dat men véél op dit onderdeel oefent. In de wedstrijden krijgt men, voor alle moeite daaraan besteed, de rente dubbel en dwars terugbetaald.

We kennen middenspelers, met overigens veel goede kwaliteiten, doch wier zwakke zijde is, dat zij een bal over een betrekkelijk grote afstand niet anders kunnen verplaatsen en plaatsen dan met een boog inplaats van met een lage, strakke pass. Een kwestie van trap-techniek, zult ge zeggen. Natuurlijk! Maar het is toch geen kunst om dit aan te leren. Ziehier het recept: oefent met een paar andere spelers elke trainingsavond een tijdje door elkander de bal met gestrekte wreef toe te spelen, het lichaam daarbij liefst vooroverhellend. Begint met kleine afstanden, om die van lieverlede te vergroten. En met beide benen! Want hoeveel middenspelers handelen niet bijna altijd eenzijdig, inplaats van variatie naar gelang van de omstandigheden toe te passen. Hoe nuttig is het soms niet, dat b.v. een rechtshalf met de bal naar binnen loopt, om hem daarna met zijn linkerbeen naar de rechtsbuiten te plaatsen. Diezelfde handeling komt ook zo goed in de kraam van den binnenspeler te pas. Er zijn spelers, die zo'n oefening veel kunnen uitvoeren en in de practijk toch nooit toepassen. En dat komt, omdat hun zwakke punt, het „verkeerde" been, niet voldoende is ontwikkeld. Zij vertrouwen er niet op, zij moeten er teveel bij denken. **En de techniek is eerst dán volmaakt, wanneer men in een wedstrijd een technische handeling automatisch, bij intuïtie, uitvoert.**

We hadden het over vleugelhalfs. Hoeveel van hen kunnen, hoe rijkelijk bedeeld met andere gaven overigens, behoorlijk **ver gooien?** Van hoeveel waarde dit is, behoeven we hier wel niet uiteen te zetten. En is er enig ander onderdeel, dat zich zo goed leent voor een trainingsavond? Ingooien is geen kwestie van kracht, maar van een juist gebruik van het spierenstelsel. Leert vlot en soepel ingooien, met een minimaal krachtsverbruik. Doet dit op elke trainingsavond een keer of tien en wanneer ge daarbij op de eerste avond de afstand b.v. eens zoudt meten, dan zult ge na enkele maanden tot de ontdekking komen, dat ge dit zwakke punt aanmerkelijk hebt verbeterd.

Hoeveel splers zouden er zijn, die **met beide benen even vlot kunnen stoppen en dribbelen? Zo goed als geen! Vandaar zoveel eenzijdigheid. En het is toch zo** nuttig om in alle richtingen met de bal te kunnen gaan en het is zeker onmisbaar, wil men dat prachtige, technische onderdeel: het lichaam tussen bal en tegenstander te plaatsen en te houden, en daardoor de situatie volkomen te beheeersen, meester worden. Wanneer alle spelers dit eens goed willen begrijpen, hoe veel minder vaak zouden zij de bal bij individuele schermutselingen kwijt raken, hoe veel gemakkelijker zouden zij een tegenstander kunnen passeren

Pingelaars zijn er altijd geweest, sommigen hebben er een grote vaardigheid in gekregen — het zijn lang niet de slechtste techniekers! —, maar daaronder schuilen er ook, voor wie het **pingelen met de bal** een voetbal-ziekte is geworden, met alle nadelen voor henzelf en hun ploeg daaraan verbonden. Dezulken zouden we de raad willen geven om bij onderlinge partijtjes elke bal ineens te spelen. De enige remedie om later in wedstrijden tot de goede middenweg te komen!

We zouden met deze voorbeelden nog lang kunnen doorgaan, maar we geloven hiermede een voldoende inzicht te hebben gegeven in vele zwakke punten, welke door een serieuze zelf-training grotendeels kunnen worden weggewerkt.

Aan de spelers om hun capaciteiten en zwakke zijden aan deze en nog tientallen andere voorbeelden te toetsen

(„N. A. C. Klok").

Over Petroleum, Kiesrecht en nog wat.

Mr. de Gaay Fortman, als altijd even interessant, heeft in de West-Indische Gids een zeer belangrijke beschouwing gegeven van „Curaçao onder de regering van Koningin Wilhelmina.

Met enkele citaten willen we onze lezers in kennis stellen.

Over de grote bloei, welke Curaçao in deze regeringsperiode is begonnen, schrijft de Heer Fortman:

„Wel niemand zal ontkennen, dat het petroleum is geweest, die voor Curaçao het verlossende woord gesproken heeft en van dit gebiedsdeel heeft gemaakt, wat het thans is. De naam van den onbekenden man, die de gedachte geopperd heeft en het ingang doen vinden en uitvoeren, om het eiland Curaçao te kiezen als raffinaderij voor de in Venezuela gewonnen olie, verdient meer dan een eervolle vermelding in de Curaçaose geschiedenis; de drager van dien naam heeft aanspraak op een standbeeld aan de ingang van de St. Annabaai."

„Wie is die man?" Zo zouden we willen vragen. Ons is alleen bekend, dat er indertijd sprake geweest is, in het begin, om of dd raffinaderij op Curaçao uit te breiden of in Venezuela een grote raffinaderij te bouwen? En naar we indertijd uit betrouwbare bron vernomen hebben, is het toen de Heer Ansingh geweest, die de doorslag gaf voor Curaçao. **Het is daarom ook dat enige jaren geleden een nieuwe straat op Pietermaai, Ansinghstraat genoemd is.**

Over onze nieuwe Staatsregeling schrijft de Gaay Fortman:

> De Staatsrechtelijke verhouding tot het Moederland is lang op de grondslag van 1866 gehandhaafd met een weinig in omvang afwisselende autonomie naar gelang al dan niet zonder bijdrage uit 's Rijksschatkist een sluitende begroting kon worden verkregen. In het vorige jaar is hierin verandering gebracht, toen met versteviging van het gezag in den persoon van gouverneur de bepalingen omtrent zeggenschap in eigen kring zijn verruimd. Het kiesrecht moge niet gebracht hebben wat verwacht werd, de belangstelling voor de nog slechts gedeeltelijke gekozen vertegenwoordiging is gewekt en het laat zich aanzien, dat de toezegging van verbetering zal verwezenlijkt worden in de richting van de hoog nodige vereenvoudiging van techniek en in die van uitbreiding tegelijk.

Dit hoog nodige, zo kunnen we hieraan toevoegen, zal binnenkort worden bereikt, nu de herziening van het kiesreglement in behandeling is en waarbij we wel benieuwd zijn, of dit gaan zal met de **voorstemmen van de kleinst mogelijke** meerderheid tegen die van de grootst mogelijke minderheid.

In Volkenbondskringen, waar men zich onlangs bezig hield met de kwestie van de buiten echt geborenen, mag men wel nota nemen van de cijfers van de Heer de Gaay Fortman. Hij schrijft:

> De percentages der buiten echt geborenen, nog zeer hoog, zijn belangrijk gedaald, n.l. van 50% tot 27%.

In de cijfers van de Volkenbond vonden we voor Curaçao een cijfer van 40%. Gelukkig waren we met dit verkeerde hoge cijfer nog niet bij de slechtste landen. Onze Zustercolonie Suriname viel daar wel onder met meer als 60%. Maar mogelijk, en we hopen het voor dat gebiedsdeel, is ook dit cijfer te hoog geweest.

Uit deze enkele citaten kunnen onze lezers wel oordelen, dat het artikel van de Hr. de Gaay Fortman overwaard is om met belangstelling er van kennis te nemen.

CURACAO.

Rondom het Kiesreglement.

(Ingezonden).

Vele lezers zullen zich nog wel duidelijk de spannende dagen herinneren, welke de verkiezing, gehouden op de 20ste December 1937, zijn voorafgegaan. Eveneens zullen zij zich ook de gebeurtenissen, die zich bij de verkiezingscampagne hebben voorgedaan herinneren. Toen is gebleken dat de altijd achteruit gestelde meerderheid, inderdaad een veel grotere politieke scholing had, dan hare tegenstanders ooit hadden vermoed, terwijl aan de andere kant juist de bekende kleine minderheid die zich tot vervelens toe beriepen op hun grotere politieke scholing, verstandelijke ontwikkeling en wat dies meer zij, schromelijk in gebreke is gebleven ook maar iets daarvan te tonen. Terecht heeft de Regering ingezien, dat de achterstelling van de meerderheid der Curaçaose bevolking niet langer gebillijkt kan worden, daar zij [illegible] met andere bevolkingsgroe- [illegible] hoeft onder te doen, noch in ontwikkelingspeil, noch geaardheid of economisch opzicht.

Dat de bevolking tot voor kort geen vertegenwoordigingsrecht kon uitoefenen, was geenszins te wijten aan onverschilligheid harer zijds, zoals velen die niet op de hoogte zijn van de wensen en verlangens van het merendeel van de bevolking, wel menen of suggereren. Want nemen zij de moeite om de geschiedenis van voorvallen uit onze samenleving na te gaan, dan zullen zij wel tot de overtuiging komen, dat er meermalen stemmen waren opgegaan uit de bevolking en zelfs petities waren gericht aan het Hoge gezag om de burgers van Curaçao een aan hun beschaving passende Regeringsvorm te geven.

Maar deze klanken vonden lange tijd geen gehoor bij de Hogere Regering, wegens onbekendheid met de toestanden dezer eilanden en tengevolge van eenzijdige voorlichting van adviseurs, de oligoi, die niets onbeproefd lieten, om hun prerogatieven te behouden.

Eindelijk is, dank zij de democratische gevoelens van het Nederlandse Volk in het Rijk in Europa, aan deze toestand een eind gekomen. Het Kiesrecht is een feit geworden, ook voor het Gebiedsdeel Curaçao.

Thans hebben de feiten het bewijs geleverd, dat de bevolking de nieuwe regeringsvorm waardig is en dat zij gedurende al die reeks van jaren de dupe is geweest van een ongegronde vrees voor ongeschiktheid tot het uitoefenen van haar recht. De voor lange jaren op politiek gebied achtergestelde meerderheid wachtte kalm en vastberaden het uur van beslissing af, terwijl de juist zeer kleine uit allerlei gezindten samengestelde minderheid onderling in hevige conflict geraakte en zeker geen stichtend voorbeeld gaf aan degenen, die zij niet geschikt achtte voor deelneming aan verkiezing.

Wij allen weten het resultaat van de verkiezing en zullen er liever over zwijgen, zoals wij het altijd gedaan hebben, daar wij er niet op uit zijn om nodeloos onaangename herinneringen op te halen, doch menen het voorgaande wel eventjes te moeten releveren om aan te tonen, dat onze Landvoogd met het nieuwe reglement, dat hij aan de staten heeft aangeboden en dat nu in behandeling is, het bewijs heeft geleverd, dat hij een juist inzicht heeft in de noden en wensen van het gehele Curaçaose volk.

De Gouverneur heeft aan de hand van de gebeurtenissen bij de afgelopen verkiezing, de overtuiging gekregen, gelijk geheel Curaçao, dat ontelbaar velen die geschikt zijn om van het kiesrecht gebruik te maken, daarvan verstoken zijn gebleven. Zijne Excellentie heeft daaraan [illegible] ren, zoals het een eerlijk en rechtvaardig Landvoogd betaamt; op de enig mogelijke en juiste wijze heeft hij het volk gegeven, wat het volk toekomt.

Het overgrote deel van de bevolking is zijne Excellentie er voor zeer erkentelijk en niet minder de Katholieke Partij en zij verwacht van de Katholieke Statenfractie, dat deze niet minder consequent zal zijn dan het Bestuur en dit Kiesreglement ten volle zal steunen.

Want gevreesd wordt, dat de Statenleden, die een bestendiging van het oude gebrekkige en onmogelijke regiem gaarne willen zien, allengs de mooie leuzen zullen zijn vergeten, waarmede zij ter verkiezing zijn getrokken en oppositie zullen voeren tot het behoud van hun positie.

We hopen, dat de Katholieke fractieleden zich even objectief zullen houden als den hoogsten gezagsdrager in ons gebiedsdeel en zich door geen persoonlijke gevoelens zullen laten leiden in deze voor de meerderheid der bevolking zeer gewichtige zaak, maar de wensen van hun kiezers en de gehele Curaçaose bevolking, getrouw zullen vertolken door met het Bestuur mede te werken tot verheffing van het ontwerp-reglement tot landsverordening.

Mocht het onverhoopt tot stemming komen voor het behoud van een of ander onderdeel van het ontwerp, dan rekenen wij erop, dat zij zich als één man aan de zijde van het Bestuur zullen scharen.

Een stem uit de kiezers.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Gerekend te zijn ingegaan de 16de Juni 1938 is aan den telegrambesteller J. E. Hoevertsz eervol ontslag alszodanig verleend en is hij benoemd tot tijdelijk hulpbrievenbesteller en werkzaam gesteld op het postkantoor te Oranjestad op Aruba.

Gerekend te zijn ingegaan de 18de Juli 1938 is Miguel Clement benoemd tot telegrambesteller en werkzaam gesteld bij de landsradiodienst op Aruba.

Gerekend te zijn ingegaan de 3de Augustus 1938 is Mariano Christiaan benoemd tot tijdelijk hulpbrievenbesteller en werkzaam gesteld op het hulppostkantoor te St. Nicolaas op Aruba.

Gerekend te zijn ingegaan de 5de Augustus 1938 is aan den Ontvanger Chef van het postkantoor, tevens hypotheekbewaarder op St. Eustatius, I. Bouwman wegens ziekte drie maanden binnenlands verlof verleend.

Tot buitengewoon agent van politie, voor zover aangaat de uitgestrektheid van de plantage Santa Barbara zijn benoemd John Pedro Martina, Petrus Jacobus van Langeveld en Federico Nanoy.

Gerekend te zijn ingegaan de 27ste September 1938 is aan den tijdelijk veldwachter alhier, Walter Granville Cannegieter, vier weken vrijstelling van dienst verleend.

Met ingang van 1 October 1938 is Mej. M. G. Schreurs tijdelijk benoemd tot onderwijzeres 1ste klasse en werkzaam gesteld aan de Julianaschool te Oranjestad op Aruba.

Mej. C. M. H. Carty-Hortman is benoemd tot tijdelijk onderwijzeres 4de klasse en werkzaam gesteld aan de Oranjeschool te Philipsburg op St. Maarten.

Gerekend te zijn ingegaan de 19de September 1938 is Mej. H. A. E. Philipszoon, benoemd tot tijdelijke kwekelinge aan de Wilhelminaschool alhier.

Gerekend te zijn ingegaan de 16de September 1938 is aan John George Halley tijdelijk veldwachter op St. Maarten N. G. een maand binnenlands verlof verleend wegens ziekte.

Gerekend te zijn ingegaan de 27ste September 1938 is aan den telegrambesteller bij de landsradiodienst alhier, C. Isidoro veertien dagen vrijstelling van dienst verleend om andere redenen dan ziekte.

Gerekend te zijn ingegaan de 2de September 1938 zijn tot tijdelijk agenten 1ste klasse der burgerpolitie benoemd J. F. Speijers, S. Dirkmaat en A. J. Boek.

Gerekend te zijn ingegaan de 5de Augustus 1938 is A. J. J. van Deutekom tot tijdelijk agent 1ste klasse der burgerpolitie.

Gerekend te zijn ingegaan de 5de Augustus 1938 is L. A. Valk benoemd tot tijdelijk agent 1ste klasse der burgerpolitie.

De Gouvernements-Secretaris.
Gronemeyer.

S.S. „COSTA RICA".

Het Hoofdagentschap van de K.N.S.M. deelt ons mede, dat het s.s. „COSTA RICA" a.s. Vrijdag middag 7 October om 5 uur naar Europa vertrekt.

REGENVAL.

De regenmeter van het St. Thomascollege wees voor de maand September 54,8 m.m. aan.

PASSAGIERSLIJST K.L.M.

Op Zaterdag 1 October 1938 vlogen:

Van Curaçao naar Aruba:

Mr. H. J. Prins, Mr. A. L. Strubens, Mr. W. Pieters, Mr. J. van Meeteren, Miss. N. van Meeteren, Miss. J. van Meeteren, Mr. Pached Merli, Mr. Chacin Paour, Mr. Vincent Pieters, Mr. Cecil Regesford.

Van Aruba naar Curaçao:

Mr. S. N. Ecury, Dr. J. R. Arends, Mr. C. Hernandez, L. Hernandez, Mrs. Lacle, Mr. J. M. de Cuba, Mr. E. Gerstl, Mr. V. P. Albertus.

Van Maracaibo naar Aruba:

Castor Emiro Coa, Ester L. de Coa, Stefan Vioculesco, Maurice P. Bettany, Herman R. Schussler, Paul Ernst Reimpel, Leendert Groeneveld.

Van Curaçao naar Maracaibo:

Manuel Cook, Joaquin Romero, Manuel S. Taborda, Isabel Taborda, Celia M. Taborda, Oscar A. A. Orgennia.

Van Curaçao naar Aruba:

Mr. Denie, M. M. Kimmerer, Mr. E Weiland.

Van Curaçao naar Maracaibo:

Myron George Doll.

Op 3 October 1938 vlogen:

Van Curaçao naar La Guaira:

Bastiaan van der Hoeven.

Van Curaçao naar Aruba:

Mr. Ruben Senior, Mr. Delman B. Haverkamp, Mrs. A. G. Wolfenzao, Mrs. C. Hernandez.

Van La Guaira naar Curaçao:

Carlos Perez, Eva van Stenis, Santos T. Jurao, Rosa Abouhamad, Rafael D'Alta, Federico Mogellon, Margarita de Mogellon, Mary Quintero.

Van Bonaire naar Curaçao:

Dr. H. Polvliet, Dr. M. F. D. C. Gomez, Julian Pourier.

Van Aruba naar Curaçao:

Mr. Ellis Howard, Miss H. Howard, Mr. Rudolf Exner, Mr. J. L. Elles, Mr. J. Josep, Mr. J. L. Spesso, Mr. M. Mansur, Mrs. S. Mansur, Mrs. W. T. Muyale, Miss. J. Van Meeteren, Mr. Denie, Mr. Fr. Wallee, Mr. J. C. Pablo, Mr. E. Weiland.

Van Maracaibo naar Curaçao:

José Jorge Payan, Goebel Young, Blance Young.

DE LUCHTVERBINDING VAN NEDERLAND MET DE WEST.

De aanleg van een vliegveld bij Paramaribo.

De Nieuwe Rott. Crt. van 1 September bevat een interview van Ir. Seliwanowski. Het blad schrijft:

Sinds 3 Aug. vertoeft hier te lande de heer S. Seliwanowski, directeur van het departement van openbare werken en verkeer in Suriname. Daar wij hadden vernomen, dat hij met een bijzondere opdracht gekomen was, hebben wij contact met hem gezocht om enige bijzonderheden hierover te vernemen.

Hij bevestigde ons, dat hij van de regering van Suriname een studie-opdracht heeft, die verband houdt met de eventuele, door het Surinaamse gouvernement zeer gewenste, aanleg van een vliegveld nabij Paramaribo. Toen de heer Steensma, inspecteur in algemene dienst van de K.L.M. verleden jaar in de West was, heeft hij over dit onderwerp besprekingen met den gouverneur gevoerd en naar een geschikt terrein uitgekeken. Men is het er hierbij over eens geworden, dat het terrein van de voormalige plantage Zorg en Hoop nabij Paramaribo aan de verschillende eisen van een tot vliegveld bestemd terrein zeer wel zou kunnen voldoen.

In het vervolg hierop is de heer Seliwanowsky hierheen gekomen om zich voorzover zulks ter plaats zelf niet kon geschieden, op de hoogte te stellen van de technische voorzieningen, die er bij de aanleg van het bedoelde terrein tot vliegveld voor het grote verkeer zouden moeten worden getroffen. De afmetingen van het terrein, dat een oppervlakte heeft van ca. 250 H.A. zijn in alle geval geschikt. Ook de grondsoort, in overwegende mate zand, lijkt gunstig. Om hier over de meeste zekerheid te krijgen heeft de heer Seliwanowsky een groot aantal grondboringen laten doen en een overeenkomstig aantal monsters meegebracht, die in handen van het rijkswegenlaboratorium en het rijkslaboratorium voor grondmechanica te Delft zijn gesteld en waarover deze instellingen rapport zullen uitbrengen. In verband met de overvloedige tropische regens (in de laatste regenperiode was er een regenval van 2000 m.m.) zal er op de aanleg van startbanen moeten worden gerekend. Evenzo zijn allerlei andere technische inrichtingen nodig.

Hierover heeft de heer Seliwanowsky tot dusver verschillende besprekingen gevoerd o.a. met den heer Dellaert, den havenmeester van Schiphol, den heer Steensma, eerder genoemd, den heer Aler, chef van de Technische dienst en den heer Duymaer van Twist van de K.L.M. Het rapport, dat de heren Dellaert en de Vries na hun studiereis in 1930, (waarbij zij de mogelijkheden van een transatlantische verbinding met de West hebben bestudeerd) hebben uitgebracht, heeft hierbij goede diensten bewezen. Verdere besprekingen van dezelfde strekking zijn nog aanstaande. Op deze wijze denkt de Heer Seliwanowsky voldoende materiaal mee naar huis te kunnen nemen om een begroting van kosten voor de aanleg van het vliegterrein op te maken.

Zijn indruk is, dat het terrein wat zijn algemene gesteldheid betreft gunstiger is dan schiphol, en dat er zich geen bijzondere technische moeilijkheden bij zullen voordoen.

Evenwel...... is de beslissing over de aanleg in laatste instantie niet bij het Surinaamse gouvernement, maar bij de regering hier te lande. Deze zal in zeer aanzienlijke mate in de kosten moeten bijdragen, zonder hetgeen de plannen niet kunnen doorgaan. Mede in verband hiermee heeft de heer Seliwanowsky reeds informatieve besprekingen gevoerd met de heren Muhlenfeld en van der Meulen van het departement van koloniën en den heer van Ede v.d. Pals, den directeur van de Luchtvaartdienst. Eer hij vertrekt hoopt hij in alle geval in staat te zijn het departement een voorlopige kostenraming te kunnen voorleggen. Te Suriname beschouwt men de aanleg van het grote vliegveld als een bizonder belang voor het gewest, een stimulans in verschillend opzicht. In dit verband wees de heer Seliwanowsky ons erop, dat de Pan American Airways, die thans op Paramaribo nog met vliegboten vliegen, op andere gedeelten van het zeer uitgebreide traject in toenemende mate gebruik beginnen te maken van landvliegtuigen. De verdere ontwikkeling zal z.i. uitwijzen, dat ook voor Paramaribo een gelegenheid om landvliegtuigen te ontvangen onmisbaar is. En uit de aard der zaak zal deze te enenmale onmisbaar zijn, wil er van de door de K.L.M. nagestreefde luchtverbinding tussen het Moederland en de West iets kunnen komen. Dat is het primaire belang. Van Curaçao uit is de K.L.M. goed op weg met de opbouw van een luchtnet, dat naar de overtuiging van den heer Seliwanowsky voor zeer belangrijke uitbreiding in Centraal Amerika verkeersmogelijkheden, die, in exploitatie gebracht, een stevige basis zouden kunnen vormen voor de transatlantische verbinding.

Het heeft natuurlijk geen zin met de zware toestellen die de Oceaan moeten oversteken, ook de binnenlandse verbindingen te bedienen, gesteld al dat dit mogelijk was. In deze gedachtengang is Paramaribo dan ook het Amerikaanse eindpunt van de transatlantische verbinding, waar de passagiers door andere lichtere toestellen zouden worden overgenomen. Het laat zich denken, dat men hiervan ginds grote verwachtingen voor de welvaart van het gewest koestert. De aanvankelijk indruk van den heer Seliwanowsky omtrent de gezindheid van de regering hier te lande jegens de plannen was niet ongunstig.

Zonder twijfel zal het vliegveld een belangrijk bedrag kosten, maar hierbij heeft men in aanmerking te nemen, dat het merendeel van de uitgaven voor werklonen zal zijn, die aan Suriname zelf ten goede zullen komen. Bijna alle werkzaamheden kunnen n.l. hetzij in eigen beheer (voor het grootste gedeelte), hetzij door uitbesteding met Surinaamse werkkrachten worden verricht en het meeste, dat uit het Moederland moet komen, zullen wel de ijzerconstructies voor hangars e.d. zijn. Ook als object van werkverruiming laat het plan zich dus gunstig aanzien. De heer Seliwanowsky hoopt dan ook, dat hij als hij huiswaarts keert, de voorlopige boodschap aan zijn gouverneur kan meenemen, dat het goedgevonden wordt. Men verwacht mede het een en ander van de steun van oud-minister Deckers, die op zijn reis in de West te Suriname o.a. het vraagstuk van het vliegveld met den gouverneur heeft besproken.

MGR. B. A. GIJLSWIJK O.P.

Benoemd tot ridder van de Ned. Leeuw.

Bij K.B. is benoemd tot ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw mgr. B. A. Gijlswijk. O.P., aartsbisschop-titulair van Euchaitis en Pauselijk delegaat van Zuid-Afrika, te Bloemfontein (Oranje-Vrijstaat), tijdelijk verblijvende in het Albertinum te Nijmegen.

ZR. CLOTHILDE GEDECOREERD.

Bij de gisteren gehouden receptie van het gouden feest van Zr. Clothilde, waar Z. Exc. Gouverneur Wouters en dochter, ook o.a. verschillende doktoren aanwezig waren, heeft Z. Exc. de Gouverneur met een toepasselijk woordje de jubilerende Zuster de orde overhandigd van Oranje Nassau.

Onze gelukwensen.

BAJUS SIMON TOT TWAALF JAAR GEVANGENISSTRAF VEROORDEELD

Gisterenmorgen heeft het Hof van Justitie alhier het vonnis uitgesproken tegen Bajus Simon, den man, die, zoals men zich herinneren zal het vorige jaar den heer Kalil op diens landhuis Chobolobo heeft doodgeschoten.

Het Hof veroordeelde Bajus Simon tot een gevangenisstraf van twaalf jaar met aftrek van de preventieve hechtenis. Het O.M. had, zoals men zich nog zal herinneren, vijftien jaar gevangenisstraf geëist.

EEN MOOI SUCCES VOOR DE K.L.M.

De K.L.M. heeft in de afgelopen maand een mooi succes geboekt. In de maand Augustus vervoerde de K.L.M. reeds meer dan achthonderd passagiers hetgeen voor de K.L.M. ten onzent een record was.

De maand September echter zou nog beter worden. Men vervoerde toen namelijk niet minder dan duizend passagiers. De duizendste passagier werd op 28 September geboekt, hetgeen neerkomt op een gemiddelde van veertig passagiers per vliegdag.

In de maand September 1935 reisden 212 passagiers per K.L.M. in de West, in September 1936 en 1937 resp. 334 en 608.

SPECIALE UITZENDING VAN DE CUROM.

Zondag, 23 October om 7.30 n.m. zal de CUROM haar luisteraars een speciaal programma bereiden, n.l. de volledige uitzending van de Opera La Boheme.

Dit zal de eerste maal zijn in het nog korte bestaan onzer nationale omroepsvereniging, dat op Zondagavond wordt uitgezonden en het is in zekere zin een proef die, als zij slaagt, herhaald zal worden.

K
K R O
O

Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.24 — 20.24 Curaçaotijd
Wereldprogramma
Zondag, 9 October 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. "P. d'Alroy, Stichter dre Paters Assumptionisten en zijn Congregatie" door Pater F. Wijnhoven
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Voor Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O.
Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M.
9 — 10 uur Curaçaotijd.

2. „Wat in Nederland verscheen" door Anton van Duinkerken
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
5. Eventueel Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.
1. Mars

HET INSTINCT VAN DEN BLINDE.

Na 24 jaar de stem herkend.

Het is bekend, dat de zintuigen (behalve het gezicht dan natuurlijk) van blinde mensen zich tot een bijzondere scherpte kunnen ontwikkelen, juist omdat ze één zintuig missen. Het hieronder vermelde voorval moge er een bewijs van zijn.

Een beambte van het gemeenbestuur van Oslo ontving de opdracht om een man te bezoeken, teneinde deze enkele vragen te stellen in verband met een belastingkwestie. De beambte begaf zich op weg en kwam terecht bij een blinde man, wien hij het doel van zijn komst mededeelde. De blinde luisterde aandachtig naar de hem toesprekende stem en vroeg toen plotseling: „Is u mijnheer Jensen?" De beambte die zeer verbaasd was, antwoordde bevestigend op deze vraag.

Het bleek nu, dat de blinde en de belastingambtenaar elkaar ruim 24 jaar geleden hadden leren kennen en toen wel eens bij elkaar waren gekomen. Later verloren zij elkaar uit het oog en spoedig dachten ze niet meer aan elkaar. Doch niettegenstaande der vele jaren, welke er sedertdien zijn verlopen, heeft de blinde aan de stem van den belastingambtenaar zijn vroegere kennis herkend.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Te Den Haag werd in de ridderzaal op feestelijke wijze de invoering van het burgerlijke wetboek herdacht. De praess van de Hoge raad, van de Nederlandse Advocaten vereniging voerden het woord. Ook de minister van justitie Mr. Goseling heeft het woord gevoerd.

Bij deze gelegenheden werden bevorderd tot commandeur in de orde der Nederlandse Leeuw, de President van de Hoge Raad Feith, benoemd tot commandeur in de orde van Oranje Nassau de Procureur Generaal bij de Hoge Raad, Berger. Eveneens de Leidse Professor E. M. Mevers, eveneens de Griffier bij de Hoge Raad Kist. Tot Ridder van de Nederlandse Leeuw: de Procureur Generaal bij het Arnhemse Gerechtshof de Visser, Mr. Nolles, President van het Amsterdamse gerechtshof. De adv. gen. bij het Gerechtshof te Leeuwarden Viehoff.

HERDENKINGSREDE VAN Z. EXC. DR. H. COLIJN.

(Vervolg van pag. 1).

legden de gebroeders Wright in een vliegtuig, voorzien van een benzinemotor, in 12 seconden 50 meter af, overeenkomende met een snelheid van 15 K.M. per uur. Thans horen we van vliegtuigen die een snelheid van meer dan 600 K.M. per uur ontwikkelen, lezen we van vluchten rond de aarde in ruim 3 dagen en onderhouden we zelf van Nederland uit een geregelde luchtverbinding met Batavia en Australië.

Tot nog toe stipte ik een en ander aan van wat op commercieel en technisch gebied in de verlopen 40 jaar het belangrijkst mag worden geacht, maar ik zou te kort schieten in de mij zelf gestelde taak indien ik ook niet gewaagde van heugelijke feiten en voorzieningen op ander terrein. Indien ik b.v. naliet erop te wijzen, dat Nederlandse wetenschap en kunst bij herhaling door het buitenland werden geëerd; indien ik verzuimde te gewagen van de groei ener in de regel op hoog peil staande dagbladpers; indien ik naliet melding te maken van de werken der barmhartigheid, die in deze jaren in aantal en betekenis zo wonderbaarlijk zijn gegroeid, of indien ik zweeg van alles wat gedaan werd in het belang van de jeugdvorming.

[illegible] onze gedachten tevens uit naar het gewichtig gebeuren onder Uwer Majesteits Regering, toen het einde werd gezien van een andere 80-jarige oorlog dan die waarvan onze historiebladen gewagen. Ik denk hierbij aan de beslechting van de schoolstrijd, die van ongeveer 1840 tot 1920 tot zulke voortdurende politieke spanningen heeft geleid en op de structuur van het parlementaire leven in ons land zulk een beslissende invloed heeft gehad. Hierbij de vredespalm aan het Nederlandse volk te hebben kunnen uitreiken, is een daad van Uwer Majesteits Regering geweest, waarvan de betekenis eerst in later tijd ten volle zal worden gewaardeerd.

Van niet minder betekenis moet worden geacht de bevordering van betere toestanden in de wereld van de arbeid. In de jaren negentig van de vorige eeuw lieten de sociale toestanden en verhoudingen ook bij ons nog veel te wensen over. Laag waren de lonen; lang de werktijden. In de jaren negentig was de arbeidsduur voor vrouwen, in enkele bedrijven althans, nog 16 uur per dag. De woningtoestanden waren slecht. Werkloosheid was er veel en de hulp was zeer gering. De sociale verzekeringen ontbraken geheel.

Deze toestanden riepen om verbetering en het is niet de minste ere van Uwer Majesteits Regering in deze 40 jaren, dat hierin geleidelijk belangrijke verbetering is opgetreden.

Te zeggen, dat thans alle euvelen uit de weg zijn geruimd zou te ver gaan, maar een getuigenis, dat de toestand aan het eind van deze 40-jarige Regeringsperiode buitengewoon gunstig afsteekt tegen die in 1898, mag op een dag als deze niet achterwege blijven.

In gelijke zin mag ik mij uiten als we de blik richten naar de delen van het Rijk overzee. In cijfers uitgedrukt komt dit voor Nederlands-Indië al dadelijk tot uitdrukking in de bedragen die toen en thans werden besteed in het belang van de inheemse bevolking.

Een enkele blik in de begroting van Nederlands-Indië over de jaren 1898 en 1938 leert, dat, doorééngenomen, de bedragen, ten behoeve van de inheemse bevolking uitgetrokken, tot een aanzienlijk veelvoud gestegen zijn van wat in 1898 voor dezelfde doeleinden uitgegeven werd.

Ook de cijfers van de gezamenlijke in- en uitvoer wijzen op een verblijdende ontwikkeling. Tegenover een totaalbedrag, aan in- en uitvoer saam, van nog geen 400 millioen gulden in 1898, wijst 1937 een cijfer aan van ruim 1400 millioen.

Voor Suriname mag van een verdubbeling van de in- en uitvoer worden gewaagd, terwijl Curaçao, door bijzondere oorzaken, wijzen kan op zeer uitzonderlijke vooruitgang.

Naast dit alles mag niet worden verzuimd melding te maken van de meest ingrijpende wijzigingen, die in het bestuur over Nederlands-Indië hebben plaats gegrepen. Omtrent de tijd van Uwer Majesteits troonsbestijging werd de riching van ons beleid ten aanzien van de eilanden buiten Java en Madoera in radicale zin gewijzigd. Met de staatkunde van zoveel mogelijk onthouding van bestuursbemoeienis, zoals die na 1816 gepredikt, doch nooit geheel vol te houden bleek, werd toen ook in beginsel gebroken en daardoor in de eerste 10 jaren na 1898 de weg gebaand tot de daadwerkelijke uitoefening van ons gezag over de gehele archipel en de daarmee samenhangende mogelijkheid de zegeningen van ons bestuur te brengen tot in verste uithoeken van dit deel van het Koninkrijk.

Mede is in deze 40 jaren een aanvang gemaakt met het betrekken van de bevolking bij het bestuur over het land. Zeer onlangs herdacht de Volksraad zijn 20-jarig bestaan en reeds vóór 1918, n.l. in 1903, in het begin van Uwer Majesteits Regering, was aan kleinere locale gemeenschappen een beperkte mate van autonomie toegekend. Dit groei-proces in de richting van autonomie en zelfbestuur brengt zijn bezwaren en moeilijkheden mee, maar het is niet te gewaagd te voorspellen, dat de historieschrijver van later tijd — al zal hij ongetwijfeld op fouten bij de uitvoering kunnen wijzen — een testimonium van vooruitziend regeringsbeleid zal uitreiken aan Uwer Majesteits regering voor het tijdig en op voorzichtige wijze rekening [illegible] nieuwe gezindheden.

Wie nu onbevangen, vrij van elke neiging tot Byzantinisme de verlopen 40 jaren overziet; wie daarbij het feit niet veronachtzaamt, dat bijna 25 van die 40 jaren doorleefd zijn onder omstandigheden, die het woord van den Psalmist zo begrijpelijk maken als hij gewaagt van „moeiten en verdriet"; wie voorts enig begrip heeft van de krachten, die weerstaan moesten worden om te kunnen blijven wat we waren, om te behouden en te verwerven wat we thans als natie ons geestelijk en stoffelijk bezit mogen noemen, die zal — ook al houdt hij rekening met schaduwen, die b.v. in de vorm van van ernstige werkloosheid, over de laatste jaren vallen — moeten toegeven, dat deze 40-jarige regeringsperiode tot de meest gezegende uit onze rijke historie behoort, die wordt ook gedwongen tot de erkenning, dat zij de vergelijking met wat elders, onder vergelijkbare voorwaarden en omstandigheden, geboekstaafd kan worden, met glans kan doorstaan. De uitkomsten van het regeringsbeleid dezer 40 jaren mogen elders wellicht geëvenaard worden, wanneer men het gehele veld en het gehele tijdvak overziet, worden ze nergens overtroffen.

Dit te kunnen zeggen, ter plaatse, waar Uwe Majesteit zich voor nu 40 jaren met een plechtige eed aan Haar Volk verbond, is voor heel Nederland — Nederland hier en Nederland overzee — oorzaak, dat ons hart overvloeit van eerbiedige dank. Dank aan Uwe Majesteit, dat Zij al Haar krachten in dienst van het Vaderland heeft gesteld, maar bovenal dank aan den Almachtigen God, die U begenadigde met alles, wat nodig was om Uwe hoge roeping te vervullen op de wijze, als zij vervuld werd.

Onder de zegeningen dezer 40 jaren, die in een rede als deze niet eens alle zelfs maar voor blote vermelding in aanmerking kunnen komen, is er nochtans één, waarover men kan, noch mag zwijgen.

Terwijl in verscheidene landen de volken de band met hun eeuwenoude vorstenhuizen verbraken, werden het Nederlandse Volk en Oranje in deze 40 jaren steeds nauwer samengesnoerd. De roerselen, die het hart van een volk bewegen, zijn niet altijd gemakkelijk te analyseren, maar in dit geval behoeft men niet zoekend rond te tasten. Dat ook de persoon van den Vorst hierbij niet zonder betekenis is, behoeft niet nadrukkelijk te worden gezegd, maar kan thans blijven rusten om ons te bepalen tot de algemene orzaken ener verdiepte waardering.

Ons regerend vorstenhuis is in zijn oorsprong zuiver nationaal. Het wortelt in dezelfde bodem waaruit ook onze nationale zelfstandigheid opkwam. Het Huis van Oranje leverde in de eerste Willem de grondlegger van die zelfstandigheid en de latere loten van de stam hebben haar, onder vaak onzegbaar grote moeilijkheden, op een enkele uitzondering van korte duur na, weten te bewaren. Vorstenhuis en volk stoelen op dezelfde wortel van nationaal besef. Daaruit vloeit dan de wisselwerking voort tussen de groei van het nationaal besef en de waardering voor het Vorstenhuis, daarin wortelt het inniger worden van de samenhang tussen Volk en Vorst.

Maar uit die eenheid in de wortel vloeit nog iets anders voort. Daaruit resulteert ook het grondig begrip van wat het regeringsbeleid voor het Nederlandse volk vordert.

Keizer Karel V, die dit volk óók kende, heeft eens gezegd, dat er geen volk ter wereld is hetwelk, mits vaderlijk geleid, meer geneigd is de wensen van zijn vorst te volgen dan het Nederlandse, ofschoon er ook geen volk is dat meer afkerig is van dienstbaarheid. Eerbied wordt bij het Nederlandse volk, zo ging hij voort, niet ingeboezemd door het verwekken van vrees; het is zeer geneigd tot stijfhoofdig verzet tegen willekeurig krachtsvertoon; het is meegaand als het met verstand behandeld wordt en zijn rechten en vrijheden worden gewaarborgd.

Onder de moderne verhoudingen is door Uwe Majesteit aan deze zelfde gedachte uiting gegeven bij de eedsaflegging, toen Zij bezwoer de algemene en bijzondere vrijheid en de rechten van Hare onderdanen te zullen beschermen.

En in de proclamatie van de 20ste November 1918 klinkt het met stoere overtuiging:

„Getrouw aan de traditie van mijn [illegible] dan mijn Volk te dienen door handhaving van het recht en bevestiging zijner vrijheden, door verzekering van ieders rechtmatige aanspraken op geestelijk en stoffelijk gebied. Gedragen door Uw liefde en trouw, zie ik Mij in die roeping bevestigd".

Dat kan een Vorst zeggen, die zich één weet met zijn Volk; een vorst, die de bijzondere eigenschappen van dat volk niet maar kent, doch ze ook deelt, die ook in dit opzicht de eerste Nederlander is.

Getrouw aan de traditie van mijn Voorvaderen! Dat juist is het, waarom het volk het onweerstaanbaar geloof bezit, dan zijne rechten en vrijheden nergens heiliger zijn dan in de handen van Uwe Majesteit, als persoon en als draagster van de beste Oranjetradities.

Deze gelegenheid leent zich niet tot uitweiding over deze verhoudingen, maar dit mag toch gezegd, dat het overgrote deel der Volks uit de diepste grond des harten God dankt voor het voorrecht, die rechten en vrijheden zó veilig bewaard te weten. Ook daarom staat het volk van Nederland met zulk een ongeschokt vertrouwen vóór, achter, rondom de troon der Oranjes.

Ook daarom. Maar niet alleen daarom. Want, Majesteit, aan U wordt, naast achting en eerbied, ook de liefde van Uw volk toegebracht. Het is zo duidelijk gebleken bij de zware slagen, die U de laatste jaren hebben getroffen. Tweemaal moest de Koninklijke grafkelder te Delft worden geopend om een geliefde Moeder en een diep betreurde echtgenoot ten grave te dragen. Het volk in al zijn lagen heeft toen met U meegeleefd en meeegelden

Ook heeft het, soms tot uitbundigheid toe, zich met U verheugd toen onze allerwege beminde Kroonprinses zich met Prins Bernhard in de echt verbond. En 't hart van alle Nederlanders in binnen- en buitenland heeft getrild van blijdschap toen Uwe kleindochter het levenslicht aanschouwde. Die vreugde stond wel niet los van zorg en hoop voor de toekomst, maar ze gold vooral niet minder het persoonlijk geluk van het Koninklijk Huis.

Die hart-ontroerende blijken van meeleven zijn wellicht het schoonste merkteken voor de plaats, die Uwe Majesteit en Haar Huis onder ons innemen.

Gebruik makend van de woorden, die de Apostel in een zijner brieven aan de gemeente te Corinthe tot een bekende trits verbond, moge ik hier, mij wetend te spreken namens het Volk van Nederland, ten slotte alles samenvatten in de getuigenis van ons onwrikbaar Geloof in de heilzame werking van het voortbestaan van de band tussen Nederland en Oranje, in de uiting onzer vurige Hoop, dat de Almachtige God ook in dat opzicht Zijne gunst over Land en Volk bestendigen [illegible] van Nederland, óók in de toekomst, U zal blijven omringen met zijn warme Liefde en zijn ongebroken trouw.

(1) De bevolking nam sinds 1898 met ongeveer 75 pct. toe; ze steeg van even 5 tot ongeveer 8.7 millioen en neemt ook thans, ondanks de daling van het geboortecijfer, per jaar nog met bijna 100,000 toe.

(2) In 1898 bedroeg het algemeen sterftecijfer 18 per 1000; in 1938 bedroeg het 8.8. Voor de kinderen beneden 1 jaar zijn de cijfers resp. 155 en 38.

(3) Tarwe, rogge en suikerbieten met rond 50 pct., aardappelen zelfs met 75 pct.

(4) In het jaar van de troonsbestijging bedroeg de gehele automobielproductie in de Verenigde Staten nog maar 600 stuks en waren er in Nederland niet meer dan 68 motorvoertuigen. In 1938 loopt dit aantal bij ons tegen de 200,000.

Aankomst en vertrek der schepen gedurende de maand October 1938.

5.	Ned.	Medea	Pto. Cabello	Aruba—Maracaibo.
5.	„	Baarn	Cristobal	Liverpool.
5.	„	Dido	Santo Domingo	Maracaibo.
6.	Fr.	Eridan	Fort de France	Cristobal.
6.	Ned.	Costa Rica	Pto. Colombia	Pto. Cabello.
6.	Duitsch	Flotbek	Cartagena	Cartagena.
6.	Ned.	El Libertador	Aruba—Mcbo.	Aruba—Maracaibo.
6.	Duitsch	Palatia	Pto. Cabello	Pto. Colombia.
6.	Fr.	San Francisco	Havre	Cristobal.
6.	Ned.	Nero	Cristobal	Cristobal.
7.	„	Calypso	Maracaibo	Pto. Cabello.
8.	[illegible]	[illegible]	Amsterdam	Aruba—Cristobal.
8.	Duitsch	Patricia	Pto. Colombia	Pto. Cabello.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen van "De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN.

2 Oct.	Jong Holland 1 — Asiento 1	3—1.
2 Oct.	Hercules 2 — Feyenoord 2	6—1.
2 Oct.	Sparta — Be Quick	1—0

WEDSTRIJD PROGRAMMA.

9 Oct.	R.C.C.1	— Scherpenheuvel 1
9 Oct.	Hercules 2	— S.U.B.T. 2
9 Oct.	Jong Holland 2	— Hollandia 2
9 Oct.	Atlantico	— Sparta
9 Oct.	Arsenal	— Hilversum
9 Oct.	Hercules (Jun.)	— S.U.B.T. (Jun.)

COMPETITIE STAND

	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
S.U.B.T.	5	5	0	0	12	0	10	2.—
Jong Holland	6	5	1	0	23	7	11	1.83
Feyenoord	5	3	1	1	12	6	7	1.40
R.C.C.	6	2	3	1	12	6	7	1.16
Asiento	6	2	2	2	12	11	6	1.—
Hercules	6	1	2	3	4	11	4	0.66
Scherpenheuvel	6	1	2	3	5	9	4	0.66
Transvaal	6	0	3	3	6	12	3	0.50
Hollandia	6	0	0	6	2	26	0	0.—

Reserve A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Asiento 2	2	2	0	0	4	1	4	2.—
Jong Holland 2	4	3	1	0	16	3	7	1.75
Hercules 2	4	3	0	1	11	6	6	1.50
S.U.B.T. 2	4	1	3	0	5	4	4	1.25
Scherpenheuvel 2	3	1	1	1	6	5	3	1.—
R.C.C. 2	5	1	1	3	8	8	3	0.75
Feyenoord 2	4	1	0	3	9	16	2	0.50
Transvaal 2	2	0	0	2	2	6	0	0.—
Hollandia 2	1	0	0	1	0	5	0	0.—

B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Atletico	2	2	0	0	6	0	4	2.—
Jong Curaçao	4	3	1	0	7	2	7	1.75
D.C.C.	3	2	0	1	6	2	4	1.33
Arsenal	3	2	0	1	3	5	4	1.33
Sparta	3	1	1	1	3	4	3	1.—
Hilversum	5	1	2	2	3	4	4	0.80
Be Quick	5	0	1	4	0	8	1	0.20

Junior-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
R.C.C.	1	1	0	0	[illegible]	[illegible]	[illegible]	2.—
Scherpenheuvel	1	1	0	0	1	[illegible]	[illegible]	2.—
S.U.B.T.	1	0	0	1	2	4	0	[illegible]
Hercules	1	0	0	1	0	1	0	[illegible]
Jong Holland	0	0	0	0	0	0	0	0.—

DE VERENIGINGEN WORDEN ERAAN HERINNERD DE ELFTAL-OPGAVEN OVER DE MAAND OCTOBER TIJDIG IN TE ZENDEN.

HET BESTUUR.

IN 10 JAREN MAAR LIEFST 10 TWEELINGEN.

In Joegoslavië kent iedereen de naam Milan Lazarevitsch, niet omdat Milan nauwgezet zijn plichten vervult als postbode van Doebova, maar omdat de 28-jarige man een uitnemend voetballer is. Doch meer nog dan aan zijn bekwaamheid op het groene veld dankt Milan zijn beroemdheid aan het feit, dat de ooievaar hem en zijn vrouw zo bijzonder gunstig gezind is. Sinds tien jaren is Milan Lazarevitsch getrouwd en toch is hij reeds vader van niet minder dan 14 levende kinderen. Bovendien moest hij reeds zes kinderen naar het graf brengen, zodat zijn vrouw dus in totaal moeder was over twintig kinderen. Zij schonk namelijk in de loop van haar tienjarig huwelijk ieder jaar het leven aan een tweeling. Het tiende tweelingpaar heeft kortgeleden het licht der wereld aanschouwd. Bij deze gebeurtenis ontving de populaire voetballer gelukwensen uit het hele land en ook van officiele zijde werd hem de nodige eer gebracht.